

КНИСТЕР
ЛИЛИ ЧУДОТО

В страната на динозаврите

с
динозавърски
магии

КНИСТЕР
ЛИЛИ ЧУДОТО В СТРАНАТА
НА ДИНОЗАВРИТЕ

Превод: Марина Михова

chitanka.info

Забавлявайте се с Лили Чудото!

Лили прави магии от деня, в които съвсем неочаквано намери вълшебна книга до леглото си. Но да правиш магии понякога може да има доста непредвидими последици...

С помощта на магическия скок Лили иска този път да се пренесе милиони години назад — привлича я света на динозаврите! Но, о ужас! Малкият Леон тайно се беше хванал за Лили и без разрешение тръгна с нея на път. А сега какво? Преди Лили да успее да се ядоса, Леон беше отвлечен от летящ динозавър.

Дали Лили ще успее навреме да спаси малкия си брат?

Това е Лили, главната героиня на нашата история. Тя е горе-долу на твоята възраст и прилича на съвсем обикновено дете. Тя е такава... но не съвсем. Лили притежава нещо, което изобщо не може да се нарече обикновено, а именно: книга с магии!

Една сутрин Лили просто я откри до леглото си. Как ли се е озовала там? Тя няма никаква представа. Знае само, че разсеяната вещица Зурулунда Кноркс по невнимание е забравила книгата си. Тя знае още, че в книгата има истински вълшебства и магически трикове, дори някои от тях вече е изпробвала.

Но внимавай:

По-добре не се опитвай да ги правиш! Ако прочетеш погрешно дори една-едничка дума, четката ти за зъби ще се превърне във вещерска метла, учителката ти — в зла измамница, сладоледът на клечка — в кисела краставичка. За по-сигурно Лили не разказа на никого за магическата си книга. Може да се каже, че тя вече е една истинска тайна магьосница. Успя да опази тайната за книгата дори от по-малкия си брат Леон. А това си е сериозно постижение, защото той

е много любопитен и понякога може направо да те изнерви. Въпреки това Лили много си го обича.

Така, сега вече знаеш необходимото и историята може да започне.

ПЪРВА ГЛАВА

Беше събота следобед. Лили седеше сама в стаята си. Но тя не беше сама само в стаята, а и в цялото жилище.

Мама беше отишла с по-малкия брат на Лили, Леон, в града. Те искаха да купят въже, за да пуснат хвърчилото. Леон не оставяше мама на мира от няколко дни. За рождения си ден беше получил от кръстницата си хвърчило. И то огромно! Но за жалост в комплекта липсваше едното от въженцата.

— Трябва да внимаваш! — му беше казала Лили, като искаше да звучи сериозно. — Да не вземеш и ти да излетиш в облаците!

Мама се беше изплашила, защото не беше разбрала, че Лили просто се шегуваше с брат си.

— Не искаш ли да заменим хвърчилото за някое по-малко? — предложи му тя.

Но за такова нещо не можеше и дума да става.

— Имам огромно и смразяващо дъха хвърчило! — извика той. — Но му липсва едното въже. Кога ще го купим най-накрая, за да мога да пусна хвърчилото да лети?

Мама все още беше разтревожена и не отговори. Леон продължаваше да мрънка:

— Ще го пускам да лети, само когато вятърът е слаб. Обещавам!

Най-накрая мама се размекна и отиде с него в града.

Да остане сама вкъщи беше щастлива случайност за Лили. Най-накрая можеше да играе и да чете без натрапникът Леон непрекъснато да я смущава! Въпреки това, тя не се чувстваше съвсем добре.

И защо? Точно днес нямаше какво да чете, а навън валеше като из ведро. Нямаше как да отиде в библиотеката, за да вземе няколко книги.

Погледът ѝ трескаво се плъзна по рафтовете на библиотеката, за да намери нещо за четене. Но изведнъж ѝ дойде друга идея. Тя се усмихна и си каза:

— Нали съм сама. Трябва да оползотворя момента.

После запя:

*„Магьосниците забавляват се с игри,
и музиката пускат да гърми!
Магическият саунд^[1] щом звучи,
и настроението ще се повиши!“*

Тя започна да тършува в чекмеджето на бюрото си, след което изчезна във всекидневната. Там пусна диска с любимата си музика и увеличи звука докрай. Звукът така ехтеше, че чашите в шкафа започнаха да дрънчат.

— Ехеее... — извика Лили и започна да танцува около масата. — Така трябва да се слуша музика! Като порасна и аз ще си купя такава уредба.

След това отиде в стаята си. Музиката все още се чуваше доста силно.

Лили бръкна под леглото си и извади магическата книга. Днес имаше възможност да изпробва няколко магии! И то на светло, без да се притеснява, че ще обезпокои Леон или мама.

Лили беше тайна магьосница и искаше да си остане такава. Никой не трябваше да знае за магическата ѝ книга.

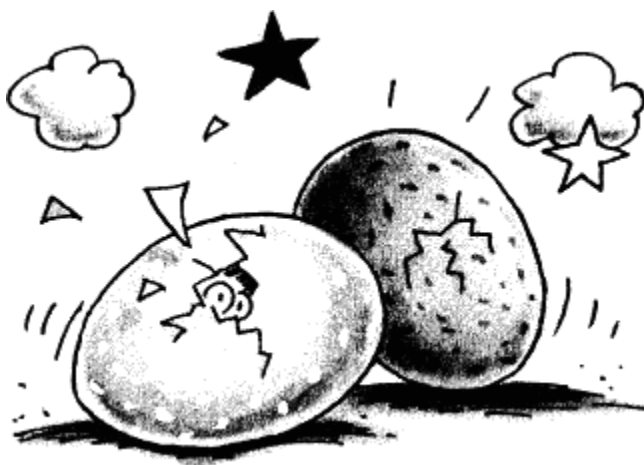
Започна да разгръща книгата, без да знае коя магия да изпробва. Като четеше някои от магиите, не можеше да си представи нищо. Какво ли се криеше под магията „за огън и лед“ и „сиамски дракони“? „Пещерняшки корен“ или „фъотерплунк с болки в сърцето в нощта на вещиците“?

Изведнъж Лили видя множество магии за „огромни гущери“, които очевидно имаха нещо общо с динозаврите.

— Само ако се бях сетила да потърся тук, щях да намеря всички магии за динозаври, но кой да се сети! — извика тя.

Преди време Лили искаше да се пренесе в страната на динозаврите с помощта на магически скок, но това не се беше получило, защото не беше намерила предмет от това време. Той ѝ беше необходим, за да направи магическия скок. По този начин Лили вече се беше пренасяла в Дивия запад с помощта на една бутилка уиски, в Средновековието със старинна монета и в Египет с малко прах от музея. Но как можеше да се пренесе в света на динозаврите, които бяха живели преди толкова милиони години. Тогава си беше помислила, че това е неразрешим проблем и дори се беше опитала да докара в стаята си истински динозаври. Беше излюпила яйцата в печката. Беше се получило много забавно! Най-малкото, докато тиранозавърът Рекс не се беше опитал да изяде бронтозавъра. Хаосът станал пълен, когато се появил и Леон, но това е друга история.

Лили много се интересуваше от динозаври. Тя им беше истински фен. Затова нямаше нищо странно, че се беше задържала толкова много време на страницата с магиите за динозаври. Тук имаше

напътствия, с които да подчиниш дракон (това беше много сложно, можеше да го направи само магьосница-гладиатор), магии за дресирането им (в зависимост от магията може да продължи до 250 години) и дори една рецепта за динозавърски гулаш (отдава се само на магьосници с гастронимично образование). Това определено не беше по вкуса на Лили. Но посещение в страната на динозаврите щеше много да ѝ хареса. Междувременно тя вече можеше да се пренесе там с помощта на магическия скок, защото беше запазила черупките от яйцата на излюпилите се във фурната ѝ динозаври. Лили погледна часовника. Само да знаеше кога щяха да се върнат мама и Леон. Все едно! Все щеше да има време за един кратък скок в света на динозаврите. Искаше ѝ се да погледне само за миг, да вдиша въздуха на онова време и може би, да погали едно бебе динозавър.

Лили погледна през прозореца. Продължаваше да вали. Нямахше и следа от мама и Леон.

Решението ѝ беше твърдо. Тя извади от чекмеджето черупките от яйцата и избра да използва тези на тиранозавъра. Тъкмо се канеше да изрече заклинанието за магическия скок, когато се сети, че е забравила плюшената си мишка. Без нея тя нямаше да може да се върне. Защото само с помощта на предмет от стаята ѝ, можеше отново да се озове на същото място. Нямахше да наглася времето за връщане на часовника си, защото намерението ѝ беше да остане там само миг.

Лили потръпна от вълнение. Какъв следобед се очертаваше само: посещение при истинските динозаври. Уха! Лили направо настръхна.

А и кой не би настръхнал при мисълта, че ще отиде при динозаврите?!

Лили погледна за последен път през прозореца, но не видя друг, освен съседката, на която вятърът току-що обърна чадъра.

— Хайде, да тръгвам! — прошепна тя.

Знаеше заклинанието наизуст.

О, не! Само ако Лили се беше обърнала, преди да изрече магическите фрази! Досещате ли се вече? Твърде късно! И така съдбата щеше да си каже думата...

Лили измърмори заклинанието за магическия скок, като стискаше черупките до сърцето си. Пое си дълбоко въздух и...

Лили усети вятъра в косите си. Струваше ѝ се, че пътува безкрайно. Това не беше странно, защото досега не беше предприемала пътешествие толкова назад в миналото — няколко милиона години! След като мина доста време, тя почувства студ.

„Дали не съм попаднала в ледената епоха?“ — помисли си тя.

Но пътешествието продължаваше. Все нататък и нататък. Изведнъж стана значително по-топло.

„Сигурно динозаврите се чувстват много добре при тези температури — помисли си Лили. — Точно по подобие на нашите змии, динозаврите също обичат да е топло. Това ще рече, че температурата на тялото им зависи от външната температура, затова могат да живеят само на топло.“

Докато си мислеше за динозаврите, Лили почувства, че се спуска надолу. Съвсем скоро щеше да се приземи.

[1] саунд е английска дума и означава звук. — Б.пр. ↑

ВТОРА ГЛАВА

Малко след това Лили усети твърда почва под краката си. Тя отвори веднага очи. Беше се озовала на нещо като хълм. Олюля се, защото все още беше зашеметена от магическия скок. Плътната растителност стигаше до гърдите ѝ. Навсякъде имаше папрат. Лили ококори очи. В наши дни папратта беше не по-висока от метър, а тази тук бе огромна! Що за чудо!

Лили се почувства малка и незначителна. Затаи дъх — нещо не беше ли помръднало току-що близо до нея? Да, сега го видя съвсем ясно. Две глави се бяха изправили над папратта.

— Това трябва да са зауроподи! — извика Лили.

В следващия миг се осъзна, сложи ръка на устата си и продължи да шепне, все едно я беше страх, че може да бъде открита.

— Невероятно, те се крият в папратта и ядат крехките листа. Динозаврите са много по-големи, отколкото съм си представяла. В сравнение с тях жирафите са джуджета!

Папратта и иглолистните дървета ухаеха опияняващо и Лили попиваше всичко като омагьосана. Високо над нея летяха три птерозавъра.

„Дали са тревопасни или са хищници?“ — запита се Лили. Понеже не беше сигурна, реши да легне на земята. Но дори и тук

гъмжеше от животни. Това беше царството на бръмбарите и водните кончета. Те също бяха доста по-големи от тези, които Лили познаваше. Изглеждаха и доста заплашително, но все пак малко по-безобидни от огромните летящи гуцери. Така че, Лили остана в скривалището си, докато птерозаврите се отдалечиха. Сигурното си беше сигурно!

Тя остана да седи на земята и да слуша бръмченето на насекомите, което беше като странна, непозната за нея мелодия. Музика от друг свят. Вече не изпитваше страх, наслаждаваше се на всичко около нея. Това не можеше да се изрази с думи.

Но, какво беше това?

Лили се обърна уплашено. Някой не извика ли нейното име?

— Лили, въобразяваш си! — каза си тя. — По времето на динозаврите не е имало хора! Ти си единственият човек на цялата планета. За съжаление няма с кого да се посмее човек, но за щастие няма и кой да ми причинява главоболия!

Доброто ѝ настроение се изпари бързо, защото тя го чу отново! Това май беше гласът на Леон? Невъзможно!

— Ти май наистина си се побъркала! — скара се тя сама на себе си.

Какво ѝ ставаше? Да не би да полудяваше?

Бавно се изправи, за да може да погледне по-добре натам, откъдето идваше гласът. Бързо се прибра отново в папратта. Недалеч от нея един птерозавър летеше между растенията. Той като че ли се бореше с нещо. Беше голям колкото щъркел и принадлежеше към

някакъв вид динозаври, които Лили не познаваше. Изведнъж от облаците се стрелна втори. Да не идваше на помощ на своя събрат? И той не беше по-голям. Може би това бяха малките на птерозаврите?

В този момент един писък я извади от мислите ѝ.

— Помощ! Те искат да ме ухапят!

Това беше Леон. Нямаше никакво съмнение, въпреки че беше невъзможно. Докато мислите бушуваха в главата ѝ, тя се хвърли с боен вик да го спасява. И още преди вторият птерозавър да успее да кацне, викът ѝ така го изплаши, че той отново се издигна във въздуха. С крясък се опита да предупреди събратята си за появата на Лили. Сега и вторият птерозавър се издигна тромаво във въздуха. Изглеждаше така, сякаш всеки момент щеше да падне на главата ѝ.

— В моите книги пише други неща за летящите динозаври — извика Лили. — Повечето от тях са можели да летят доста добре. Освен това не съм чувала, че човек може да ги изплаши толкова лесно! Може би трябва да ви нарекат страхозаври.

Останала без дъх, Лили стигна до мястото, където високите растения бяха смачкани. И кой ли лежеше там с ококорени очи? Леон! Как ли се беше озовал тук? Лили нямаше никаква представа.

Леон не ѝ остави и миг за разсъждение и попита:

— Къде сме?

Лили въздъхна. Той не трябваше в никакъв случай да научава, че са на милиони години далече от мама. Щеше да се изплаши до смърт. Да не говорим, че щеше да научи за книгата с магиите.

— Ние сънуваме — отвърна тя.

— Супер! — извика Леон. — Да не сънуваш същото, каквото и аз?

Лили изобщо не чу въпроса му, защото мозъкът ѝ работеше трескаво. Чудеше се как Леон беше успял да се пренесе заедно с нея. Най-накрая го попита:

— Къде си заспал? Искам да кажа, къде и кога започна съня ти?

— Не знам. Стоях в стаята ти зад теб... — запъна се Леон — и музиката беше толкова силна... Изведнъж всичко стана черно и мисля, че полетях. После се озовах в тревата... и тогава не знам как се случи, но вече не бях в стаята ти, където се появи този дракон. Аз му казвах да се маха, но не можех да го изгоня! Тогава той се опита да ме ухапе, ти се появи и сега не знам...

Лили постепенно осъзна какво се беше случило. Леон я беше спипал тъкмо, когато е казвала заклинанието.

„Ужас!“ — помисли си тя. Тя искаше и трябваше да остане тайна магьосница! Тогава каза съзаклятнически на Леон:

— А сега и двамата сънуваме. Не е ли това един прекрасен сън?

— Супер! — извика Леон.

Лили продължи да размишлява. Какво ли беше станало с мама? И тя ли е била в стаята на Лили? Ами ако е видяла как двете ѝ деца се изпаряват във въздуха? Тя предпазливо попита Леон:

— Знаеш ли дали мама също е в нашия сън?

— Не знам, не я виждам. Ти виждаш ли я? — Леон се огледа. — Мамо, тук ли си?

Той беше тотално объркан и продължи да разказва:

— Първо отидохме с мама на пазар. После се върнахме вкъщи. Но пред вратата на къщата мама ме остави и каза, че отива за хляб. Щеше да се върне бързо. Мамо, и ти ли си в съня ни? Ела тук!

— Мисля, че няма смисъл да я викаш — каза Лили, опитвайки се да успокои Леон. — Мама със сигурност е в друг сън. Освен това, ако викаш много силно, ние също ще се озовем на друго място, което няма да е толкова хубаво като това.

— Така ли? — учуди се Леон.

На Лили ѝ стана ясно какво се беше случило. Най-вероятно Леон е стоял зад нея, когато е казвала заклинанието за магическия скок. Поради силната музика тя не беше забелязала, че той се е прибрал вкъщи. И когато заклинанието е започнало да действа, той я е докоснал... Ужас! Такава груба грешка! Тя си обеща никога повече да не прави магически скок, преди да се е убедила, че наистина е сама.

Но всички упреци и добри намерения за бъдещето не ѝ помагаха в този момент. Сега трябваше да направи само едно нещо: да заведе Леон вкъщи и то веднага. Бързо бръкна в джоба на панталона си и потърси плюшената мишка. За щастие тя беше на мястото си и те можеха безпрепятствено да се върнат вкъщи. Тя хвърли последен поглед на зауроподите, които подаваха глави от време на време през тръстиката и прошепна:

— За съжаление видях само главите ви, но ще дойда пак, обещавам!

После се обърна към Леон и му обясни нетърпеливо:

— Дай ми ръка и затвори очи! Ще останеш приятно изненадан, когато отново ги отвориш.

— Но така няма да мога да видя всички дракони — запротестира той. — Те са много по-забавни от играчките ми!

— Стой тук! — извика панически Лили, но Леон вече го нямаше.

Лили хукна след него. Тя знаеше колко бързо можеше да тича брат ѝ. Растенията бяха толкова нагъсто, че Леон буквално се скриваше в тях. На Лили ѝ беше трудно да го следва. Скоро съвсем го изгуби от очи.

— Стой тук! — викаше отчаяно тя.

Но Леон беше потънал вдън земя. Той нямаше никакво намерение да слуша сестра си.

— Не викай толкова силно, Лили. Иначе ще се събудим! — чу се отнякъде гласът му.

— Само почакай. Ще видиш ти, като те хвана! — извика тя.

Но поне вече знаеше къде трябва да търси. Той тичаше точно към динозаврите с дълги вратове. Само това липсваше!

— Леон! — извика Лили.

Но той вече не отговаряше, за да не се издаде. Радваше се, че така добре си играеха на криеница. Нейното отчаяние му доставяше удоволствие. Наслаждаваше се на нейните все по-затихващи викове. Сърцето на Лили щеше да се пръсне от притеснение.

Знаеше, че трябва да се приберат незабавно. И то не само, защото тук можеше да стане опасно, не и защото мама сигурно отдавна се беше върнала от пекаря. Не, нещо друго вбесяваше Лили — за пореден път малкият ѝ брат беше успял да направи така, че тя да трябва да се грижи за него. Вместо на спокойствие да се наслаждава на света на динозаврите, налагаше ѝ се да гони Леон. Колкото по-дълго продължаваше това, Лили толкова повече се ядосваше.

След едно безкрайно преследване, тя най-накрая забеляза главата на Леон в храстите. Най-вероятно се беше покатерил на камък, за да може да види, дали сестра му идва. Беше доста далече от нея и ѝ махаше предизвикателно с ръка.

В този момент дъхът ѝ спря.

— Там! Внимавай! — извика тя и посочи с ръка във въздуха.

Но Леон изобщо не разбра какво имаше предвид Лили. Той само вдигна рамене, като че ли искаше да каже: „Че какво пък толкова може да се случи тук?“.

Един вече пораснал птерозавър се спусна като стрела към Леон. Той беше огромен. С разперени крила наподобяваше малък спортен самолет. Човката му беше по-голяма от самия Леон. Когато осъзна какво се случва, беше вече късно. Динозавърът профуча край него и вдигна Леон за яката на якето му във въздуха. Лили гледаше безучастно как брат ѝ се изгубва в небето. Точно както беше предрекла, че ще се случи с хвърчилото.

— О, не! — извика тя и хвърли един камък по летящия крадец.

Но всичко беше напразно, защото тя не можеше да хвърля толкова надалече. А и птерозавърът не можеше да се изплаши толкова лесно, както малките му. Той носеше безценния си трофей. А Леон? Той се смееше и риташе с крака. Май всичко това му доставяше голямо удоволствие.

— Съблечи си якето! — извика Лили с всичка сила.

— Но нали това е само сън! — отвърна ѝ Леон и насърчи динозавъра. — По-високо! Искам да летим по-високо!

Когато динозавърът наистина се възвиси, на Леон май му стана лошо, защото изведнъж замлъкна. Птерозавърът се издигаше все по-нависоко с плячката си.

— Не си събличай якето, защото ще паднеш от прекалено високо! — извика Лили. Гласът ѝ трепереше, защото умираше от страх за Леон.

— Само да можех да се сменя с него и динозавърът да държи сега мен в ноктите си! — извика тя.

В същото време се стремеше да не изпуска Леон от очи. Но това нямаше да е възможно още дълго време, защото птерозавърът се отдалечаваше все повече. Той летеше към планината. Лили вече почти не разпознаваше Леон, но тя видя, че динозавърът кръжи над най-високото възвишение. Може би се чудеше къде да се приземи.

Единственото нещо, което беше останало от Леон върху камъка, беше въжето за хвърчилото. Лили беше отчаяна. Само ако можеше да спре времето или да го върне назад. Със сигурност щеше да намери заклинание в магическата си книга. Но книгата беше много далеч, а без нея нямаше магии! Дали не беше разумно да се върне в стаята си и да вземе книгата? Не, това нямаше да помогне. Докато се върнеше с книгата и подходящото заклинание, динозавърът със сигурност щеше да е вече много далеч. А и тази планина беше далече.

За Леон това беше сън, но за Лили кошмар. Кошмар, който сънуваше с отворени очи!

Лили не можеше да не се разплаче. Но и това нямаше да помогне. Дори щеше да ѝ попречи да вижда добре. От друга страна така пък нямаше да види катастрофата, все едно нищо не се беше случвало. Лили се чувстваше по-виновна от всякога.

Хлипайки, тя падна на земята. Какво да прави сега?

ТРЕТА ГЛАВА

— Сигурно си много тъжна, че той отвлече малкото ти — чу се едно пискливо гласче.

Лили се огледа учудено. От сълзите си виждаше само зелени воали.

— Кой говори? — попита тя.

— Аз съм Сирисис.

— Къде си?

— Тук, директно пред теб.

Едва сега Лили забеляза огромното морско конче, което беше точно пред нея. Шарките му не позволяваха лесно да бъде различено от околната среда. Шарената му главичка с големите очи Лили беше помислила за цвят на растение, а розовите му пипала — за нежни стръкчета. Тялото му беше зелено и голямо, колкото фразела. Лили преброи четири крила. Бяха толкова фини и прозрачни, и може би големи, колкото хвърчилото на Леон. Когато се движеха, просветваха на слънцето като кристал. Тази гледка беше толкова красива, че за момент Лили забрави почти всичко, дори мъката си.

— Чух, че плачеш — каза водното конче. — Сигурно си много тъжна, че той отвлече малкото ти. Той винаги взима малките. Не смее да се приближи до големите. Голям страхливец!

— Да, много съм тъжна — каза Лили и едва сдържа сълзите си. — Но малкият не ми е дете. Той е мой брат. И едва сега разбирам, колко много го обичам.

Лили заплака.

— Не знам дали това ще те успокои, но той няма да го изяде сега — изписка водното конче.

Лили не разбра.

— Какво искаш да кажеш? Той не яде месо ли?

— Не... да, всъщност не!

— Щом не яде месо, значи яде трева.

— Не, той не яде и трева. Не ми хрумва подходящата дума.

Водното конче се мъчеше да се изрази. При това пърхаше с крила, които блестяха на слънцето във всички цветове.

— Той яде месо, само когато е мър...

— Мър...

— Да, точно така.

— Той яде само мариновано месо? Що за глезотия!

— Не, не! — възпротиви се водното конче. — Той яде месото, когато е мър...

Лили започна да мисли трескаво. Какво ли искаше да каже водното конче? Всичко, което Лили знаеше за динозаврите беше, че има тревопасни и месоядни. Но че има и такива, които обичат да обработват храната си. Може би ние не знаем за тях?! Лили разсъждаваше, докато изведнъж не ѝ просветна. Тя извика въодушевено:

— Разбирам, яде мърша. Яде животните, когато вече са мъртви.

— И аз това исках да кажа.

Добре, това се изясни, но Лили имаше още много въпроси. Защо хваща сам жертвите си, щом ги яде мъртви? Нещо не се връзва.

Сирисис обясни:

— Най-много обича прясна мърша. Затова се запасява и хваща само млади животни. Знае, че малките ще умрат от глад без родителите си. Той ги слага в гнездото си и чака.

— Добре, това ми е достатъчно — прекъсна Лили водното конче. — Не са ми необходими подробности. Важното е, че сега знам, че нямам основание за паника. За щастие имаме време, защото Леон няма скоро да умре от глад. — После продължи с усмивка: — Но не трябва много да се бавим, защото може да се случи така, че Леон да разгневи птерозавъра. В това той е абсолютен специалист.

— Какво означава „да го разгневи“? — поиска да знае Сирисис.

— Да го ядоса така, че той да го изхвърли от гнездото — обясни Лили.

— Какво означава „ядоса“? — попита водното конче.

— Не мога да го обясня добре. Понякога той може ужасно да ти лази по нервите, но аз много го обичам.

Сирисис кимна и каза:

— Разбирам, той лази по нерви. Той е зозалросер, както казваме ние, водните кончета.

Лили не разбра какво е зозалросер, но сега не можеше да губи време. Трябваше да освободи Леон.

— Знаеш ли къде е гнездото на този хищник?

— Да, горе на високите скали. Направил го е там, за да не могат животните да избягат.

— Животните?

— Да, животните. Леон е животно — обясни водното конче.

— Разбирам какво искаш да кажеш — засмя се Лили.

Тя вдигна заплашително юмрук.

— Ще те хвана, гадно влечуго, и ще ти отмъкна животното. Иначе да не се казвам Лили. Хайде, Сирисис, да вървим към високите скали!

Водното конче показваше на Лили пътя. То летеше толкова бързо, че тя едва успяваше да го следва.

— Почакай! — извика тя след известно време. — Аз нямам крила!

— Съжалявам! Много е вълнуващо!

Лили и Сирисис се придвижваха напред. Вече почти бяха стигнали до планината. Зауроподите бяха всъщност много страхливи животни, защото цялото стадо избяга панически, щом Лили мина покрай тях. Сирисис се впечатли и извика:

— Може би се страхуват от теб, защото са тревопасни, и не знаят дали ти си месоядна или тревопасна. А ти каква си всъщност?

Лили се усмихна. Разбира се, че преди около седемдесет милиона години това е бил решаващ въпрос. Тогава светът не е бил толкова

сложен и според отговора на този въпрос, е можело да решиш, дали някой ти е приятел или не.

— Е, каква си ти? — попита Сирисис нетърпеливо.

— Аз съм човек, а хората са всеядни — извика задъхано Лили и добави. — Но най-много обичам спагети.

— Спагети! Не съм чувала никога за това. А опасна ли си?

— Опасна съм само за спагетите и доматения сос — засмя се Лили.

Те продължиха напред. Лили непрекъснато гледаше към високите скали. Какво ли правеше Леон? Лили получи отговор почти веднага. Птерозавърът промени посоката и се приготви да каца. Лили не можеше да види брат си добре, но забеляза, че динозавърът остави нещо в гнездото си. Лили си отдъхна. Сега брат ѝ имаше поне твърда почва под краката си. Искаше ѝ се да му извика да се държи здраво и да не поглежда надолу. Но тя беше толкова далече, че той нямаше изобщо да я чуе. В този момент Сирисис я откъсна от мислите ѝ, като извика:

— Внимание! Прикрий се!

Лили веднага легна на земята сред растенията. Водното конче се скри до нея. Те притаиха дъх и чуха тътен, както и странен животински крясък.

— Какво е това? Май има борба — прошепна Лили.

Чуваха се тъпи удари и земята трепереше.

— Струва ми се, че е далече оттук! — каза Сирисис и се издигна предпазливо във въздуха. После добави: — Два тиранозавърски царе се бият.

— Какви царе? — попита Лили.

— Остани долу! Много е опасно за животно, което яде спагети — изсъска водното конче. — Невероятно...

— Какво става? — попита Лили с любопитство.

— Тиранозавър Рекс.

— Тиранозаври! Истински тиранозаври! Това трябва да се види!

Тиранозаврите са най-опасните месоядни динозаври. За тях се разказва в много книги и филми. Лили не можеше да се крие повече. Тя се изправи и затича приведено напред. Шумът ставаше все по-силен. Лили се покачи предпазливо на един камък, за да може да вижда по-добре.

Уха! Що за спектакъл и всичко това се разиграваше точно пред очите ѝ. На около двеста метра се биеха два тиранозавъра. Те бяха по-големи от къщата на Лили. Главата само на един от тях беше колкото автомобил. А зъбите! Лили настръхна. Бяха като огромни триони.

Двата звяра се биеха за пляката, един трицератопс. Той лежеше мъртъв отстрани. Трите му рога се виждаха много ясно. Опасната му яка не му беше помогнала в битката с тиранозавъра. Растенията наоколо бяха смачкани. Най-вероятно от стадото трицератопси, което до скоро беше пасло там необезпокоявано.

С рев и широко отворена уста по-големият от тиранозаврите се хвърли върху другия представител от своя вид и се опита да го прогони. Всяка тяхна крачка беше тътен, а ревят им беше по-силен от този на цяло стадо слонове. Лили запуши ушите си. С периферията на око си забеляза, че един по-малък динозавър от друг вид се приближаваше към

убитото животно, без огромните хищници изобщо да го забележат. Гладът му беше дал сили да пренебрегне страха си и да се приближи до гигантските влечуги. Едва беше достигнал до трицератопса и единият от двата тиранозавъра го видя. Той се обърна, събори крадеца с опашката си и се стовари с тежестта на седемтонното си тяло върху изненадания бозайник. Тиранозавърът впи двадесетсантиметровите си зъби във врата на жертвата. Лили се извърна ужасена. Беше видяла всичко, трябваше веднага да се махне. Сирусис намираше всичко това за съвсем нормално. Но това не беше странно, защото водното конче живееше тук.

— Хайде, побързай! — извика то на Лили. — Сега, когато всички ядат, ще може да минем незабелязано покрай тях.

Сирусис хвъркна напред, а Лили го последва. Тя тичаше, колкото сила имаше. Единствената ѝ мисъл беше да не се спъне! Едва, когато се изтощи и почувства, че трябва да си поеме въздух, тя спря. Но не ѝ се искаше дълго да остава на едно място. И особено след това преживяване. Трябваше да спаси Леон, колкото се можеше по-бързо.

Не след дълго тръгна отново. Мина покрай едно цяло стадо кротко пасящи динозаври. Те изглеждаха миролюбиви, но Лили знаеше колко опасни могат да бъдат, ако решат да те смачкат. Чувстваше се като джудже и си спомни историята за Нилс Холгерсон, който беше летял чак до Лапландия върху гърба на една домашна гъска. За съжаление Лили беше твърде тежка и голяма, за да се осмели да полети върху Сирусис. Жалко! Най-накрая стигнаха до скалата. Оттук съвсем ясно се виждаше огромното гнездо. То беше изплетено от клони и трева. Много нависоко имаше плато. Лили не можеше да види по-малкия си брат. Дори той да беше в гнездото, не бе чак толкова голям, че да се вижда над ръба на гнездото.

— Това е добре, защото поне няма опасност да изпадне! — установи Лили.

Птерозавърът и малките му кръжаха високо над върха. Той се стори на Лили като непревземаема крепост.

— Как да стигна там? — извика Лили, а гласът ѝ звучеше отчаяно.

— Трябва да се покатериш — насърчи я Сирусис.

— Лесно ти е да го кажеш. Аз не съм влечуго и не мога да го направя — отвърна Лили.

— Да не си решила да се откажеш тъкмо сега? — попита Сирисис.

Що за въпрос?! То изобщо не познаваше Лили, която не се отказваше толкова лесно. А особено в този случай. Започна да мисли трескаво какво можеше да направи. Първо трябваше да се установи дали Леон беше в гнездото. Лили помоли Сирисис за помощ.

— Разбира се, че ще погледна. Птерозаврите са достатъчно далече и няма да ме заловят — извика то и се устреми нагоре.

Скоро Лили почти не го виждаше, понеже, въпреки големината, тялото му беше толкова тънко и прозрачно, че почти не се отличаваше от облаците в небето. Минути по-късно имаше само една бяла точка над гнездото.

— И? — попита Лили нетърпеливо, когато Сирисис се върна и кацна до нея.

— В гнездото има две същества. Един спагетоядец като теб и един салтазавър. Но те изглеждат доста щастливи и май си играят.

— Това е типично за Леон — отдъхна си Лили. — Той не се плаши лесно! Понеже не разбира нищо, затова и не се е стреснал.

В този момент на Лили ѝ хрумна как можеше да се пренесе в гнездото при брат си, за да го спаси. Тя се плесна по челото. Как не се беше сетила по-рано?!

— Моля те да ми донесеш едно клонче от гнездото — помоли тя Сирисис.

— Едно клонче?

— Да, имам нужда от нещо, което е част от гнездото — клонче или нещо подобно.

— И после? — попита водното конче, без да разбираше молбата ѝ.

И как можеше да разбере. То не знаеше, че Лили е тайна магьосница и с помощта на клончето щеше да се пренесе в гнездото с магическия скок. От гнездото, с помощта на плюшената мишка, двамата с Леон щяха лесно да се върнат в детската им стая. Но тя не искаше да издаде плановете си.

— Моля те да ми донесеш част от гнездото. Имай ми доверие, въпреки че не мога да ти обясня защо ми трябва.

— Добре, щом мислиш, че това ще ти помогне — отвърна Сирисис и се стрелна нагоре.

Но малко преди Сирисис да достигне гнездото, птерозавърът се спусна светкавично към него.

— Внимавай! — извика Лили.

Сирисис промени рязко посоката си и успя да се спаси. Те се скриха в една цепнатина на скалата зад един храст!

— Дали ни е видял? — попита Лили.

— Не знам, но вече е прекалено опасно да се доближаваме. Ноктите му са много остри.

Лили сложи глава на коленете си и се замисли. Какво трябваше да прави сега?

Малко по-късно тя се осмели да погледне през храста и видя, че птерозавърът стоеше като закован в гнездото си. Той въртеше подозрително глава във всички посоки.

— Да му се не види! — извика Лили. — Трябва по някакъв начин да го изкараме от гнездото.

Сирисис се изчерви, защото не понасяше ругатните. Но Лили се беше научила да ругае по време на приключението с викинга и това не ѝ правеше впечатление.

— Може би...? Точно така! — викна Лили, след като ѝ хрумна една идея. — Моля те да останеш тук и да не излизаш, независимо какво става. Аз ще се върна.

При последните си думи Лили бръкна в джоба си и сграбчи плюшената мишка. С другата ръка откъсна едно листо от храста, зад който се бяха скрили. После измърмори няколко тайни думи и...

ЧЕТВЪРТА ГЛАВА

Магическият скок продължи отново цяла вечност. Или поне така се стори на Лили, защото трябваше да бърза. Най-накрая се озова в стаята си, поотръска се и се втурна към етажерката с книгите. Искаше да разбере с кого си имаше работа, или по-точно казано — срещу кого трябваше да се изправи. Намери книгата си за динозаврите и започна да разлиства. Затаи дъха си, когато намери правилната страница. Ставаше въпрос за може би най-големия летящ динозавър. Живял е през късната фаза на мезозоя, преди около 70 милиона години. Приличал е на летяща змия.

— Да, прилича на змия. Подъл и страхлив. Ще види той! — изсъска Лили.

За жалост в книгата не се споменаваха кои са били враговете му и как можеше да бъде изплашен.

Лили се хвърли под леглото си и започна да опипва пода. Какво ли търсеше? Може би магическата книга, за да намери подходящо заклинание?! Не! Това, което търсеше Лили, нямаше нищо общо с магиите. Те много пъти не й бяха помагали в беда.

А сега залогът беше твърде голям. Леон беше в голяма опасност. Трябваше да заложи на нещо сигурно. Тъкмо беше намерила това, което търсеше и мама се озова в стаята ѝ.

— Какво правиш под леглото? — попита я тя учудена.

Лили се стресна и извика. Само това ѝ липсваше!

Защо това се случваше тъкмо сега? Но тя бързо се съвзе и като излезе изпод леглото отвърна:

— Нещо ми падна под леглото.

— Какво точно? — попита мама настоятелно.

Лили взе да се озърта. Не ѝ се искаше да показва на мама това, което криеше зад гърба си.

— Запалка? Къде я намери? Какво искаш да правиш с нея?

— Аз, аз... — Лили търсеше някакъв отговор.

— Нали знаеш, че с огън не се играе? — каза мама и взе запалката от ръката на Лили. — На какво прилича стаята ти? Трябва веднага да я оправиш, защото леля Елиане ще идва днес на вечеря. А тя е много претенциозна.

— Добре — отвърна Лили и се опита да не звучи припряно.

— Къде е Леон? — попита изведнъж мама.

Лили се изпоти.

— Той е навън. Ние бяхме заедно навън да си играем и аз...

— А, сигурно си играете с хвърчилото, за което купихме въженце. За щастие вече не е толкова ветровито...

— Да, затова аз тъкмо... — запъна се Лили.

— Много добре, че си се сетила да си оправиш стаята. Моля те да се постараяш, чу ли?

Лили реши да не противоречи на мама, защото най-важното в момента беше да остане сама.

— Да, ще го направя — каза радостно тя, взе едно яке от стола си и го прибра в гардероба.

После завря ролерите под леглото си. Мама кимна доволно и я остави сама.

Ужас! Лили легна на кревата и се замисли какво да направи.

Тя искаше да се сбoguва с мама и да се направи, че излиза навън да играе с Леон. Но сега трябваше да направи магическия скок оттук. Дори и по този начин да рискуваше мама да се зачуди къде се е дянала Лили. Едно беше ясно — да губи ценно време в подреждане е твърде опасно! Лили се пъкна отново под леглото, защото там беше скрила още нещо, което искаше да вземе. Опакова нещата и хвърли последен поглед към вратата. Беше чисто! Лили притисна листото от времето на динозаврите до сърцето си.

Сирисис се изплаши много, когато Лили се появи при нея от нищото.

— Как се озова тук? — попита учудено водното конче.

— О, това е просто трик — обясни Лили.

— Всички спагетоядни ли могат да правят трикове?

— Само ако се казват Лили — усмихна се тя. — Но сега трябва да се захващаме за работа.

После Лили показа на Сирисис какво беше донесла.

— Погледни, с това със сигурност ще прогоним звяра от гнездото му. И когато отлети надалеко, ти ще можеш да ми донесеш едно клонче.

Водното конче гледаше с неразбиране и Лили му обясни:

— Това са фойерверки. Могат да се купят само по Нова година. Мама ги беше купила и аз си запазих няколко, за да я изненадам на рождения ѝ ден. Мисля, че е много по-добре да ги използвам посред лято.

— Нова година? — Сирисис не разбираше нищо.

— Моля те да ми се довериш. Сега не мога да ти обясня. Когато човек е внимателен, фойерверките са безобидни. Те гърмят твърде силно, но не могат да наранят никого. Зверовете обаче със сигурност ще се изплашат. Ще излетят панически от гнездото, а ти ще използваш момента, за да ми донесеш едно клонче.

— Но как гърмят тези неща? Живи ли са? Изглеждат ми умрели.

— Не, те не са живи — засмя се Лили. — Ако Леон не беше в опасност, щях да се опитам да ти обясня, но сега няма време. Моля те да направиш това, което е необходимо. Сега със запалката...

В този момент ѝ хрумна, че мама ѝ беше взела запалката! Как не се беше сетила, преди да тръгне? Сега щеше да ѝ помогне единствено един добър съвет. Без фойерверки нямаше да има гръм, а без гръм нямаше да има прогонени динозаври... Ужас!

Лили погледна към гнездото. Нищо не помръдваше. Дали всичко беше наред с Леон? Той трябваше да потърпи още малко, защото Лили трябваше отново да се върне с магическия скок вкъщи и да вземе запалка.

Лили тъкмо напипа плюшената мишка в джоба си и се канеше да изрече заклинанието, когато се чу:

И един тътен, по-страшен от новогодишните фойерверки, разцепи въздуха. Земята се разтресе и небето притъмня...

ПЕТА ГЛАВА

— Залегни! — изписка водното конче и се опита да се завре понавътре в цепнатината, така че Лили се изплаши, че ще нарани нежните си крила.

Лили също се скри, защото навън светът май се сриваше.

— Това е вулканът — извика Сирисис. — Той ще ни помете. Винаги, когато е ядосан, прави така.

— Вулкан ли?

— Да, той е ядосан и бълва огън и жупел. Когато е особено разгневен, бълва и скали и гореща супа.

— Искаш да кажеш лава? — прошепна Лили изплашено и това прозвуча като проклятие.

Мислите ѝ бяха при Леон, който беше напълно беззащитен в гнездото.

Трясъците ставаха все по-силни. От небето падаха камъни и миришеше на пушек. Лили не издържа, трябваше да излезе на открито. Трябваше да види какво става с Леон. Предпазливо показа глава през цепнатината. Очите ѝ се насълзиха от пушека. За щастие вече не хвърчаха камъни. Не се чуваха животински крясъци. Планината също не бучеше. Цареше тревожна тишина. Въпреки че все още беше ден, слънчевите лъчи не проникваха през мъглата от дим. Прахта не пропускаше светлина и приличаше на сив сняг. Цялата долина беше покрита със сив килим и изглеждаше някак си спокойна. Доколкото Лили можеше да види, гнездото беше останало непокътнато.

Пепелта бавно се стелеше по земята и постепенно небето се проясни. Лили забеляза, че птерозаврите кръжаха над гнездото си.

Вулканът ги беше притеснил, но не ги беше прогонил. Те знаеха, че във въздуха са в безопасност.

Преди да изригне, Лили беше помислила вулкана за планина. Но сега ясно си личеше, че това е вулкан, защото той все още пушеше. Лили не можеше да погледне в кратера, в който лавата вреше, небето над него беше огнено червено.

— Внимавай! — предупреди я Сирисис, която междувременно се беше показала от прикритието си. — Понякога има вторичен трус.

Но Лили не се интересуваше от предупрежденията.

— Трябва да се кача горе. Просто трябва да го направя. Моля те да литнеш догоре и да ми донесеш клонче от гнездото! — продължи да умолява тя.

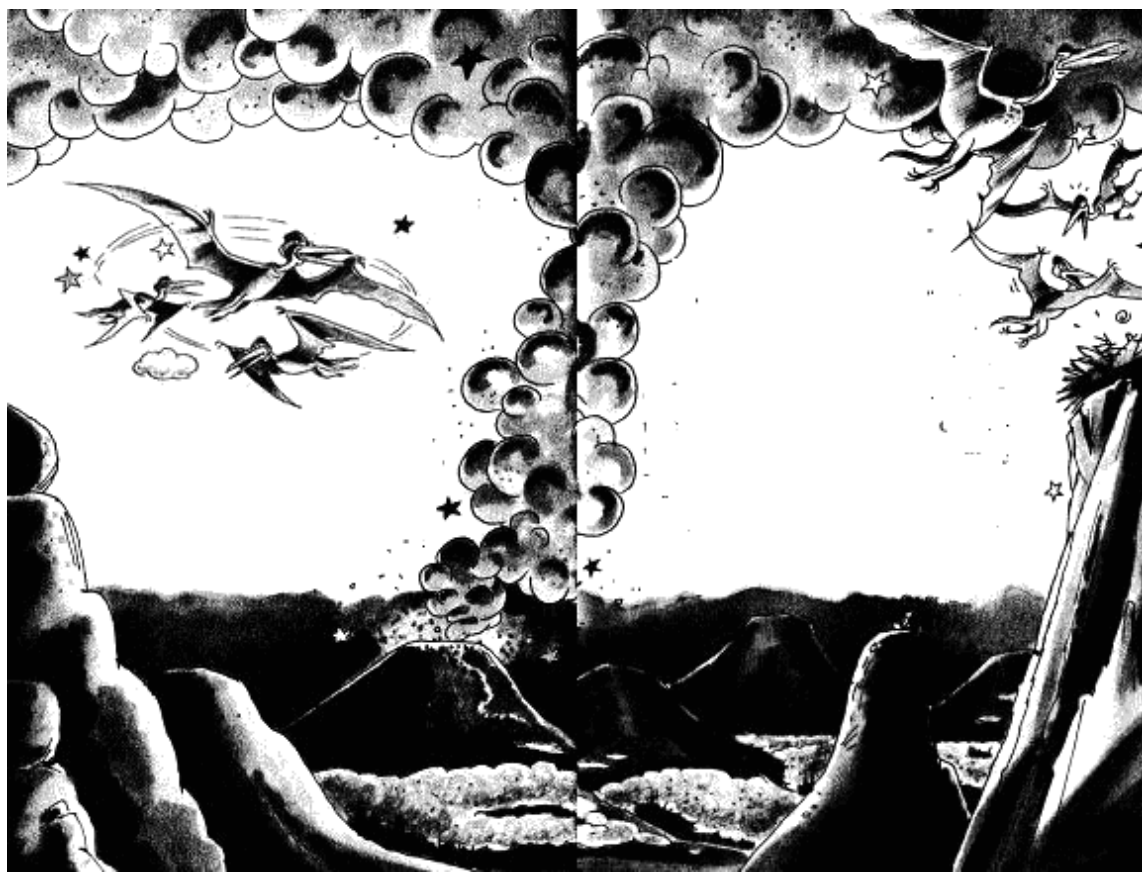
— Добре, щом се налага! — каза Сирисис, като забеляза, колко много е притеснена Лили.

Водното конче се огледа и оправи крилата си. После се издигна във въздуха.

Лили тъкмо реши да си отдъхне, когато забеляза, че птерозавърът се канеше да кацне в гнездото си.

— Внимавай, звярът се връща! — провикна се тя.

Предупреждението не беше напразно, защото Сирисис изобщо не беше забелязала птерозавъра. За нещастие в този миг започна да се лее лава от кратера на вулкана. Тя се разля из цялата равнина.

— Скрый се! — извика Сирисис и отново се прибра в цепнатината.

Но Лили остана пред отвора, за да гледа спектакъла.

— Това се очакваше — измърмори тя.

Лили беше чела много за вулканите и знаеше, че един вулкан не можеше да е ядосан! В книгите се обясняваше, че в ранната история на земята тя не е била толкова изстинала, както сега, и земната кора е била доста по-тънка. Затова е имало много повече вулкани, отколкото сега. Лавата просто си е намирала слабо място, за да изригне. При тази опасна експлозия в небето политат камъни и късове скали. Сега течната лава се лееше навсякъде. От изстиналите камъни се беше образувал малък хълм — вулкан. На върха на хълма беше кратерът.

Лили беше притаила дъх при вида на тази природна сила.

Горещата маса от разтопен камък се приближаваше все повече. Леон беше високо в гнездото и за него нямаше опасност, но за всички останали в ниското беше страшно, защото лавата скоро щеше да залее всичко. Тя се стичаше като река. От двете страни на тази река дърветата се подпалваха, защото горещината беше непоносима. Впечатляваща, но

и ужасяваща гледка. За щастие Лили също не беше в опасност. Но тя с тревога забеляза, че лавата беше прекъснала пътя ѝ обратно в долината. Тя не можеше да се прекоси пеша. Водното конче можеше лесно да избяга, но то не искаше да остави Лили в беда.

— Зверовете са си в гнездото и аз не мога да припаря там — притесни се Сирисис. — Няма да гърми повече и те няма да се подплашат.

— Но ние може да направим така, че да има гръм — възкликна Лили в този момент, защото ѝ беше дошло наум как да разреши проблема със запалката.

Тя бързо извади фойерверките от чантата си.

— Вече имаме достатъчно огън! — извика развълнувано тя.

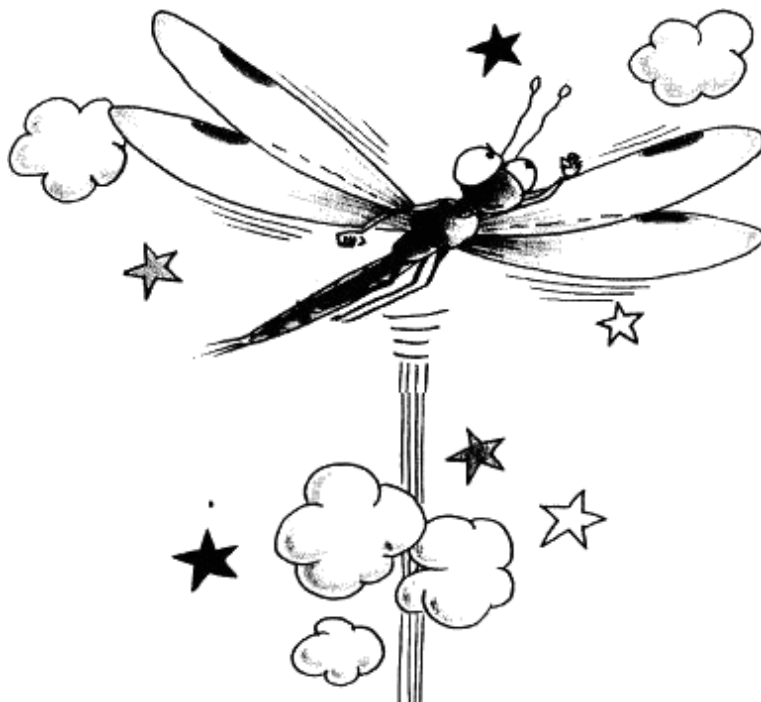
Лили се приближи предпазливо към лавата. Но запалването на фойерверките нямаше да стане толкова лесно, както си го беше мислила. Ужас! Жегата, която се носеше от лавата, беше толкова непоносима, че тя не можеше да се доближи, за да запали фитилите. Можеше сама да изгори.

Лили се замисли за момент. После изведнъж се усмихна. Тя взе една ракета и си даде наставление:

— Трябва да я хвърля в лавата!

И после я хвърли.

Птерозаврите вдигнаха уплашено вратовете си и се подготвиха да излетят. Трябваше ли да има още един гръм? Дори Сирисис се скри отново в цепнатината и извика:

— Внимавай! Той все още е разгневен!

Само Лили се радваше:

— Не е разгневен! Уцелих право в десетката!

И след това обясни на Сирисис какво целеше с тези гърмежи. Заедно направиха план как да изплашат птерозаврите, за да може Сирисис да вземе незабелязано клонче от гнездото.

— Ще го направя — каза въодушевено водното конче, защото по този начин щеше да измами хитрите гиганти. — Така ще ги изплашим, че ще загубят ума и дума!

На работа! Лили приготви фойерверките. Не искаше да хвърля всичките наведнъж, за да може да има резервни за всеки случай. Ако птерозаврите евентуално решат да се върнат прекалено бързо. Лили погледна към водното конче, после кимна и в същия момент хвърли ракетата към лавата. Тя гръмна толкова силно, че даже Лили се изплаши.

А птерозаврите? Те едва не паднаха от ужас от гнездото. После излетяха надалече.

Лили хвърли още две ракети и даде знак на Сирисис да тръгва. Водното конче се издигна като самолет. Лили погледна след него и сложи ръка над очите си, за да се предпази от прахта. Сирисис достигна до ръба на гнездото. Лили притаи дъх. Сирисис тъкмо се канеше да кацне в гнездото, когато забеляза с периферията на околото си, че птерозавърът беше решил да предпази дома си от натрапницата. Водното конче се изплаши и се вцепени във въздуха, но Лили се притече на помощ.

Лили гръмна още една ракета. Хиляди светлини се разпръснаха във въздуха. Птерозаврите се разлетяха панически и този път изчезнаха от погледа им. Ура! Бяха успели!

— Няма да се върнат толкова бързо! — измърмори Лили.

Малко по-късно Сирисис се приземи до Лили и ѝ донесе дебел клон.

— Едно малко клонче щеше да ми свърши същата работа — усмихна се Лили и в същото време го приближи до сърцето си.

Не искаше да губи нито секунда...

— Ще се видим в гнездото! — извика тя на водното конче.

После измърмори заклинанието за магическия скок.

Когато Сирисис стигна до гнездото, Лили вече беше там и прегръщаше брат си. Той нямаше никаква представа защо сестра му почти щеше да го удуши от радост и защо плачеше.

— Нали това е само сън, Лили? — пое си дъх Леон и се гушна в сестра си, за да я успокои.

— Да, така е. Имаш право — измърмори Лили и избърса сълзите си. — Но аз толкова много те обичам... И го разбрах едва днес.

Сирисис наблюдаваше сцената с големите си красиви очи:

— Това ли е той? Това ли е досадникът? — попита водното конче.

Леон подскочи от радост:

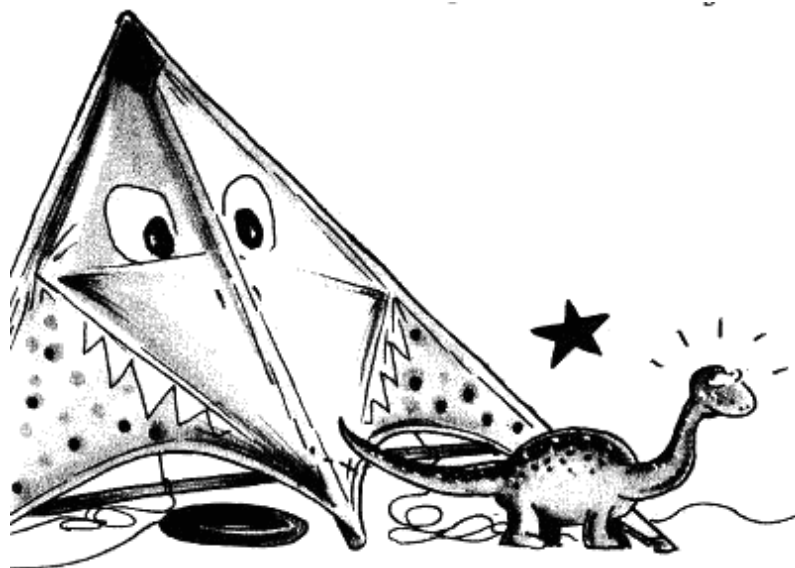
— Лили, виж! Това е огромно водно конче! Какъв хубав сън! Дори животните могат да говорят!

Лили го погали по главата и се зарадва, че малкият беше толкова щастлив и дори не беше разбрал в каква опасност се намираше.

— Да, това е досадникът — отвърна Лили и в същото време напипа плюшената мишка в джоба си.

Трябваше веднага да се махнат оттук и да се върнат вкъщи. В същия момент забеляза тревопасното динозавърче в гнездото. То не

беше толкова спокойно като Леон и беше много тъжно, че майка му я нямаше. То скимтеше и се оглеждаше тъжно.

— О, какво ще правим с него? — въздъхна Лили.

В никакъв случай не можеше да го остави тук. Сърце не й даваше!

Тя каза на Сирисис:

— Аз мога да изчезна заедно с брат ми, но не мога да взема това бебе динозавърче.

— За мен не е проблем да го сваля долу — обясни водното конче.

— Но не знам как да го нося. То със сигурност няма да може да се държи само!

— Този проблем можем да го разрешим! — извика облекчено Лили и завърза динозавърчето за гърба на Сирисис с въжето за хвърчило.

Това отне известно време и Сирисис започна да се оглежда нервно, дали птерозаврите не се връщаха вече?

— Много мило от твоя страна, че искаш да се погрижиш за него — каза Лили на водното конче. — Внимавай, защото летящите хищници скоро ще се появят. Не трябва да губим повече време. Трябва да тръгваме!

Лили хвана Леон за ръка и допря плюшената мишка до сърцето си. Преди да каже заклинанието, чу Сирисис да казва:

— Ще заведе динозавърчето при родителите му. Те ще го освободят от въжето на гърба му и много ще се радват да го видят отново!

Леон много се учуди, когато изведнъж се озоваха в стаята на Лили.

— А сега? — попита изненадано той.

— Кошмарът свърши — отвърна Лили и целуна брат си по бузата.

Леон се избърса ядосано, а Лили се усмихна.

В същия момент мама влезе в стаята.

— Ето ви и вас. Не ви чух да влизате — каза тя. — Но на какво приличате?

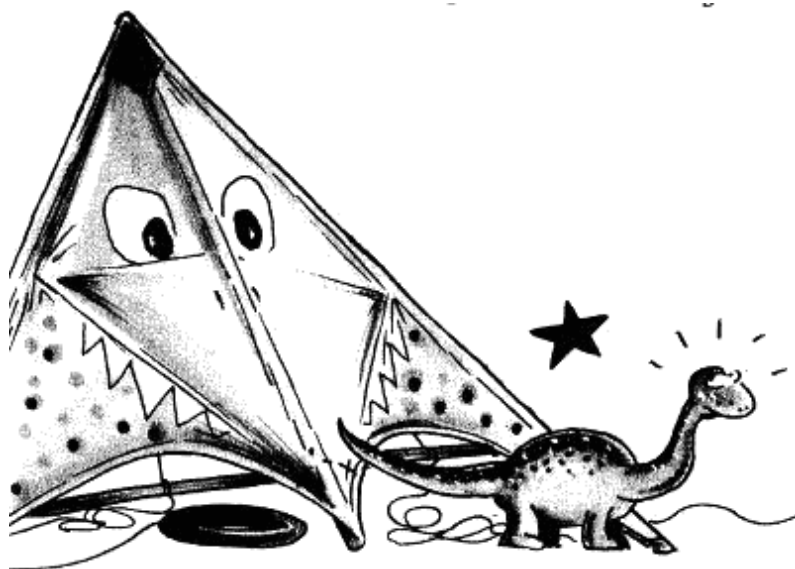
Едва сега Лили забеляза, че косата на Леон беше почерняла от пушека.

— Защо? — попита съвсем невинно Леон.

— Какво си направил с косата си? — поиска да знае мама.

Леон пипна косата си и видя, че пръстите му се очерниха.

— Това е, защото валя черен сняг. А преди това имаше тътен и малкото динозавърче много се изплаши. Аз го успокоих и му обясних, че не трябва да се страхува, защото това е само сън, но...

За да обясни на мама, Лили извади от чантата на Леон едно малко пластмасово динозавърче. В този момент беше истински благодарна на Леон, че винаги носеше какво ли не в чантата си.

— Беше много забавно — продължи да разказва Леон. — Истински летящи дракони и така...

Лили посочи хвърчилото, което беше подпряно на стената.

— И драконът ме понесе във въздуха... и Лили се изплаши и се провикна, че трябва да внимавам, а той летеше все по-нависоко...

Лили направи физиономия и прошепна на мама:

— Ние просто пуснахме хвърчилото...

— И тогава... тогава отново се чу тътен... и тогава...

— И тогава трябва веднага да се изкъпеш, а Лили ще е веднага след теб! — прекъсна го мама.

После тя изведнъж забеляза, че стаята на Лили все още беше много разхвърляна. Тъкмо искаше да каже нещо и Леон пак започна да разказва:

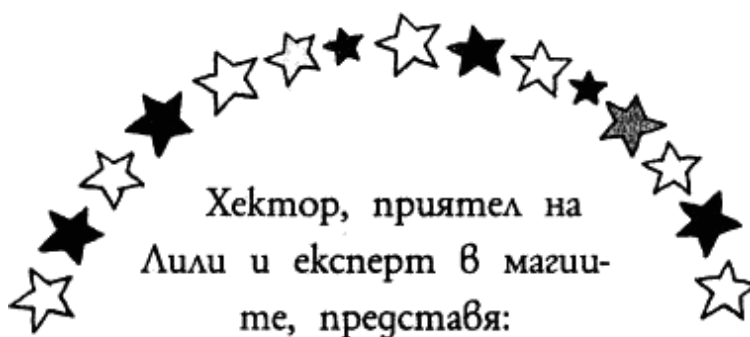
— И тогава...!

Но Лили довърши изречението:

— И сега трябва да си оправя стаята. Не можех да оставя Леон да си играе сам. Той толкова се беше въодушевил да види как хвърчилото ще хвъркне.

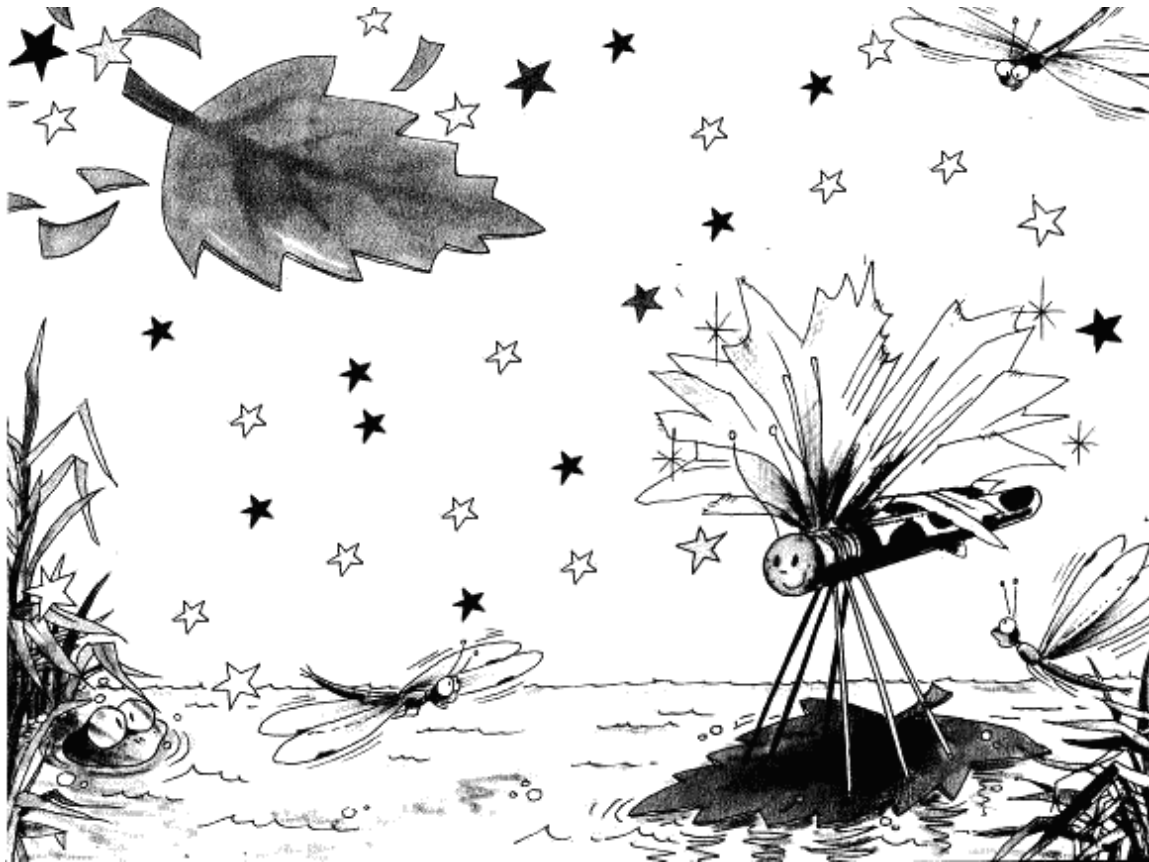
— Добре — отвърна мама и въздъхна. — Но защо трябва винаги толкова много да се цапате, когато си играете? Не знам как ще смогна да ви изпера!

— Ще го направиш като на сън — отвърна Лили и се усмихна.

Въпреки че вече си беше вкъщи, Лили често си спомняше за приключението в страната на динозаврите. И то най-вече за Сирисис, милото и чаровно водно конче. Както всички динозаври, така и то беше гигантски голямо. И много мило! За да си спомня винаги за него, Лили реши да му направи паметник. Може би щеше да го сложи до езерото в градината на баба й, а може би дори на балкона.

Лили боядиса ролката в синьо и зелено, като използва и блестящите флумастери.

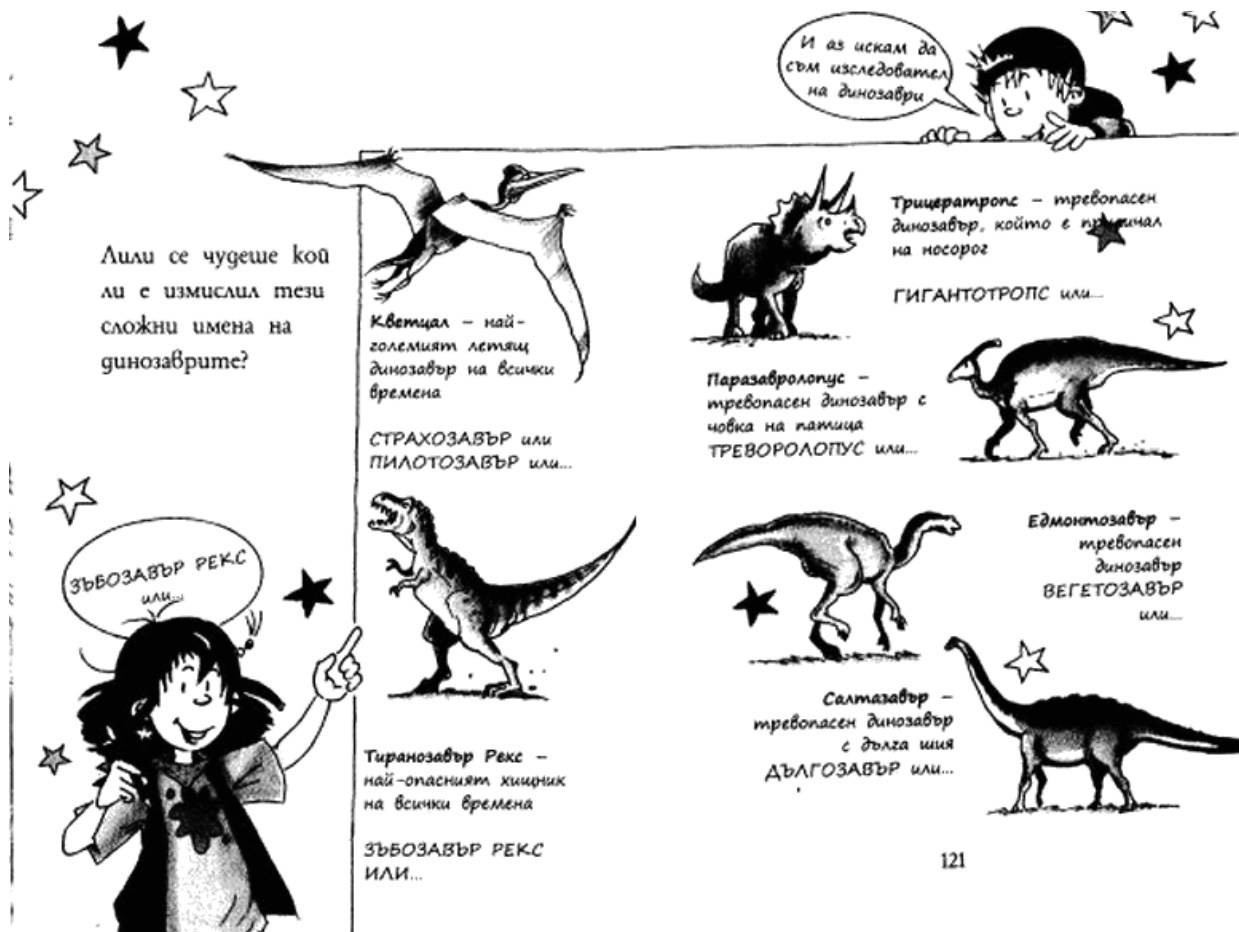
От тюла и фолиото тя оформи крила, като ги закрепил за тялото на водното конче с лепило и тел за цветя.

От линолеума тя изрязала листо, голямо около 20x30 см.

Залепила го върху парче стиропор, за да може да плува по-добре.

Накрая Лили изрисувала топчето от вата и го закрепил за ролката. После закрепил и 6-те клечки първо в тялото на водното конче и после в листото.

Толкова красиво и лесно!

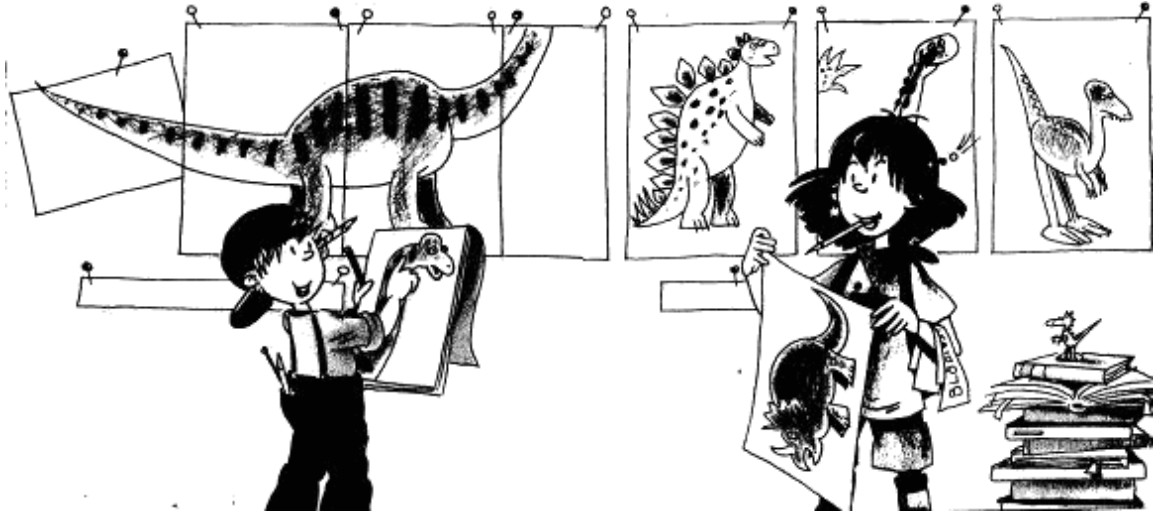

КРЪЩЕНЕТО НА ДИНОЗАВРИТЕ

Или се чудеше кой ли е измислил тези сложни имена на динозаврите?

Или и Леон търсят заедно в книгата ѝ за динозаври нови видове и им измислят имена. Направиха голяма изложба — Леон рисуваше динозаврите (колкото можеше, разбира се), а Или им изписваше новите имена.

Разбира се, че имаше и Лилизавър Чудо и Леонтозавър Брат. А какви нови динозаври познаваш ти?

Издание:

Книстер. Лили Чудото в страната на динозаврите

Немска. Първо издание

Превод: Марина Михова

Коректор: Благовеста Цветкова

Илюстрации: Биргит Рийгер

ISBN: 978-954-9436-86-0

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.